

Editorial

Človek (muž a žena) je zázrakom v prírode. Je pozorovateľom Božieho diela, je jedinečný v tom, že transcendentálnym rozmerom presahuje fyzično v sebe aj mimo seba. Kladie otázky o zmysle svojej existencie a hľadá na ne odpoveď. Dostáva sa tým, aj cez zjavenie, do blízkosti Pôvodcu a je schopný pochopiť niečo zo zámerov svojho bytia. Dôležité! Lebo spoznanie účelu cesty života je predpokladom pre splnenie poslania človeka – táto cesta poskytuje plnosť života, čo človek nevyhnutne potrebuje, aby dosiahol pokoj a prežíval svoj život šťastne.

Úniky z tejto cesty (či už vedomé alebo nie) komplikujú vnímanie reality. Sú výsledkom duchovnej krátkozrakosti, ktorá vedie k uchopeniu ponúk z ríše pudov. Ich volania na spôsob Odyseových sirén sú tak intenzívne, že mnohí uprednostňujú chvíľkové „dobroty“ namiesto pravých hodnôt. Chvíľkové „dobroty“ zakaľujú zrak – akoby okrem nich nič krajšieho nebolo. Áno, človek je vybavený pudmi, ktorých úlohou je udržiavať jednotlivca a spoločenstvá v zdravej existencii. Ale súčasne je schopný dovidieť za teritórium pudov. Je to dôležité preto, lebo pudy síce upozorňujú, a často veľmi dôrazne, na telesné potreby, človek ale môže zvážiť kedy a do akej miery ich poslúchne. Nemusí ich poslúchať, môže ich ovládať.

Spoločenstvo ľudí má tiež možnosť kráčať spoločne cestou dôstojnou človeka alebo zostať v pohodlí fyzična. Šťastné sú tie deti, ktoré už v rodine nachádzajú usmernenie a posilu, aby život prežili v zmysle svojho povolania tak, aby pri smerovaní loďky svojho života nezabudli na „maják“ signalizujúci, že sú povolaní k vyšším hodnotám. To, žiaľ, mnohí ľudia do vienka nedostali. Keď sami nedokážu objaviť túto hodnotu, dostanú sa do závanu postmoderny, ktorá ovládla túto dobu a neguje etické normy po stáročia budované v kresťanskom prostredí. Výsledkom je napríklad chaos v niektorých médiách, ktoré vyznávajú jedinú tézu známu z neskoršieho obdobia Ríma „chlieb a hry“ a ponúkajú (sami to hovoria) zábavu bez prhladnutia na akékoľvek etické normy. Len zábava! Výsledkom je suterén kultúry v reláciách VyVolení a Big brother. Naozaj, človek nepotrebuje viac ako uspokojovanie pudov? Všetci cítime, že áno. Na zníženie sa na úroveň rýdzeho fyzična netreba námahu. Treba len „odvahu“ nepozerať „hore“ a nevyšímať si (nehľadať) ďalší rozmer človeka. Ale práve tam je jeho podstata!

Kto má chrániť túto pravdu a odovzdávať ju ďalej? Je to predovšetkým usporiadaná rodina. V jej lone ten poklad nachádza svoje miesto. Ona sama z neho žije a dáva z neho „piť“ svojim členom. Vyspelá, dobrá spoločnosť chráni túto svoju bunku a bráni ju pred tými, ktorí ju unútorne rozkladajú. Toto, žiaľ, perfektne robia niektoré médiá. Absentuje v nich základná snaha pomáhať ľuďom (hlavne mladým) rozoznávať pravé hodnoty od falše a ukazovať, že existuje iný rozmer určený pre bytosť obdarené rozumom a slobodnou vôľou a že len v ňom je ich pravý domov.

Jozef Tiňo